

יעקב שרת / איש מילאדים הלים ידליון

גירסה א'

מקורביו של יו"ר מילגת-העבודה, ח"כ שימרון פרס, שנת בקשו להגיב על הידיעה ב"הארץ" (10.2.80), שלפיה "בהשפעת רעייתו טליה לבני-ידליון חזר בו ידליון מכוונתו לתקוף בספרו את יו"ר מילגת-העבודה, ח"כ שימרון פרס, אמרו לי: אל"ף, לאשר ידליון לא היתה כל סיבה לתקוף את שימרון פרס יו"ר וכו'; בי"ת, העובדה היא שהוא לא תקף את שימרון פרס יו"ר וכו'; גימ"ל, ההדלפה לעיל, שכביכול משתמע מתוכה כי אילמלא השפיעה עליו רעייתו, היה ידליון תוקף בסיפור את שימרון פרס יו"ר וכו', ועוד משתמע כביכול, כי ידליון הפיקח קטל שתי ציפורים בירה אחת — גם נמנע מלתקוף את שימרון פרס יו"ר וכו' וגם בההיר שבצוקלונגו חומר-התקפה על שימרון פרס, יו"ר וכו' — אין בה להטיל צל כלשהו על שימרון פרס יו"ר וכו'; דל"ת, אם חומר-ההתקפה על ידליון על שימרון פרס יו"ר וכו' יפורסם — דבר שפני הנראה לא יתרחש, ובצדק, אין ספק שצוות-התגובות יצטוו ויגיב בהתאם.

גירסה ב'

מקורביו של המועמד ליו"ר מילגת-העבודה וראש תנועת העבודה העולמית ח"כ יגאל אלון, שנבקשו להגיב על הידיעה ב"הארץ" (ראה לעיל וכו'), אמרו לי: אל"ף, יגאל אלון המועמד ליו"ר וכו' לא נזכר כלל בידיעה שבה מדובר; בי"ת, עדיין לא ברור אם הוא נזכר בכלל בסיפור של ידליון; גימ"ל, אם הוא לא נזכר, כפי שיתחולל בקרב, יש להניח שכתם זה שבאייזנכור כאישיות ראויה לאיזכור יעורר תגובה חיפה; דל"ת, אם הוא נזכר, הרי במיקרה שהאיזכור חיובי, יתבקש ידליון לחמוק במהדורות הבאות של סיפורו את החיוב החיובי הזה, ויש להניח שיעתור, ובמיקרה שהאיזכור שלילי, אין ספק שצוות-התגובות יצטוו ויגיב.

והרי החדשות

מינהג חדש בא למדינה, חדש בא למדינה, כל אמת שהמוגז הקטן עומד על מיספר, עומד על מיספר, וציפצוף של נקיפת טעה נשמע מקצה הארץ ועד קצה, הארץ ועד קצה, אם ברדיו ואם בטלוויזיה, ואם בטלוויזיה והקרנין האינטליגנטי קורא בקול את שכתב בשבילו עורך-החדשות, כתב בשבילו עורך-החדשות, והוא מושך והולך וקורא את החדשה קורא את החדשה מתחילתה ועד סופה ועד סופה הוא קורא את החדשה, משהוא מגיע עד סופה של אותה חדשה מגיע עד סופה של אותה חדשה, הוא חוזר בעל-פה על ראשיתה פה על ראשיתה, ואם זה מזכיר לכם זה מזכיר לכם גיילדים גיילדים זה מזכיר לכם, ואתם מחשבים כמה עולה לאזרח הקטן עולה לאזרח הקטן ככל לשון ככל לשון זה בימיעולות טרופים אלה טרופים ימיעולות אלה, הריני בא להזהירכם בא להזהירכם בא אני, כי אמתניו כמוני כמוני תאזינו תאזינו כמוני כמוני תאזינו תאזינו ישראל תאזינו ונכפלים ונכפלים ומתפללים ומתפללים ומתפללים ומתפללים ומתפללים זה עלול להשיעל גם על נפשכם שפיע על נפשכם שפיע על נפשכם שפיע, שפיע ולבלבלה בלה בלה בלה...

הנידון: תוהאמי

שונא ישראל

בלמ"ס אל: ראש אמ"ן, האלוף יהושע שיגא. מאת: יעקב שרת, סוכן אמריקאי ותועמלן ציוני, בעל עיסוק, פרסונה ניו גראטסה" (יבול 1961). זה עתה קיימת לקרוא את הראיון שנתן ד"ר חסן אל-תוהאמי לעיתונאי מילטון וורסט בקאהיר, כפי שהובא ב"מעריב" (8.2.80), ואני רואה צורך לדווח לך עליו שמוא פסחת עליו, ושמוא, אם לא פסחת, קיבלת התאום טלפון דחוף ממי שקיבלת ולא הספקת לגמור, ואולי התרגנת על שונאיהוּדִים ועוכרי-ציון זה, וזרקת את העיתון לפה. אני אומר, "אולי התרגנת", אך בלבי אני יודע היטב שזה לא. אתה בוודאי לא הופעת מגישתו המהותית הבלתי-אודהת של תוהאמי כלפי התופעה ששמה ישראל. אתה יודע, שאפילו למצרים יש כמה סיבות טובות שלא לאהוד אותנו, ואם הם עושים שלום איתנו הרי זה לא מפני הכרה בתכונותינו התרומיות, אלא בשל שיקולים שבאיסטרטגיה לאומית, ולא אתה זקוק לפירוט.

בטוחני, כי מאמרים בעתוני ישראל, החושפים את שונאתו התהומית של תוהאמי אותנו, ומוכיחים שחור-על-גבי-לב כי הנה, ראוי, כזה וכזה הוא סגור-ראש-ממלתי-מצרים, ואם כך הוא מדבר עלינו אות וסימן הוא, כי באמת אין פני המצרים שלום, הם לזר לך לא פחות מהתוצרת של מה שקרוי בשר" אל, "שופרות התעמולה הערבית"; שרי הבעיה אינה אם המצרים אוהבים אותנו או שונאים אותנו. הבעיה היא איך על ישראל להגן בניסבות החקיימות, נוכח האינטרס שיש למצרים לכרות שלום ונוכח הלחץ האמריקאי לכריתת שלום. משום כך לא אתרדרר פה לשאלה המעניינת כשלעצמה, בני מי האמת על שיחות מארוקו, מי באמת יום את השיחות

(כלומר את השלום הישראלי-מצרי), ההיתה הצדקה למסור למצרים שטחים שחוף ממיספר מוגבל של ישראלים מכירים הכל ברחבי עולם (לרבות 40 מיליון מצרים) כי הם שייכים למצרים, והאם, כפי שאפשר להניח לפי כמה מאמרים בעיתונותינו, ישראל צריכה ויכולה לקום ולומר עכשיו: "חן חן לך הד"ר תוהאמי, שחשפת את האמת על יחסך למדינת-ישראל! אנחנו יודעים שאתה לא סתם ניראדם. עכשיו אנחנו יודעים סוף-סוף מה כוונותיה האמיתיות של מצרים לגביה, ולפיכך אנחנו אומרים, פוס'! לא שלום ולא חלום, ואם לא תפנו את סיני בתוך יממה, ותניחו את שדות-הנפט ומיתקניהם במצב המצויין שבו קיבלתם אותם מידינו — אז מילחמה!"

כל אלה הם פיתומתי-ביצים, כיודע לך. ישראל, בשלב הנוכחי — אך אומרים באמ"ן? "הנראה לעינינו" — לא תעזר בתהליך השלום, שלא לדבר על אסירת מילחמה על מצרים. ובכן, מדוע אני רואה צורך דחוף לדווח לך על הראיון שבו מדובר? אגא, אם נשארתי איתי עד כה, השאר נא עוד כמה שורות, שבהן רצוני לנתח את הפיסקה האחרונה באותו ראיון, שאולי בגלל אותה שיחתי-טלפון דחופה לא הספיק לקרואה.

מה אמר אותו תוהאמי שונא-ישראל במיסקה האחרונה, אחרי שהמראיין מספר לנו: "לפתע חשתי, כי הוא פונה אלי לא כאל עתונאי, אלא כאילו חילקתי עמו איוו שליוחות קדושה, שמטרתה השלום בין המוסלמים והיהודים"?

הוא אומר: "הענקנו לישראל הזדמנות לחיות בשלום. זה המיבחן האחרון שמעמיד האל, אשר יקבע אם היהודים יחיו שלא במפורז על פני העולם. בניידים אינם יודעים מדוע הפצרתי בסאדאת לצאת לירושלים. למעשה זה לא היה מפני שחשתי שיש לנו הסכם עם דיין, אלא בגלל מה שחשתי בלבי. בתנ"ך כתוב משהו על היהודים, המכתמים חרבותיהם לאתים. זה יעוד, ואני ביקשתי להצילם. אנו נותנים להם הזדמנות כזאת, ואם לא יהיו נבונים דיים לנצלה — יחמיצוה. זו פעם ראשונה שאני משמיע דברים כאלה באוזני מישהו. אולם כך אומרים לי חושי לגבי הטמון בחיק העתיד."

אני סבור שדברים אלה כה חשובים, עד שימה עשה "מעריב" בשימו את הראיון כולו בעמוד הפותח של גליון סוף-השבוע שלו.

מה אמר לנו תוהאמי במיסקת הפרידה? מדוע זה חשוב? אעמוד להלן על ביטויי-מפתח במיסקה זו, ואפרשם לך כמיטב הבנתי:

* "זה המיבחן האחרון". פירושו: אם הנסיון הנוכחי להשכיח שלום ישראלי-מצרי ייכשל — תהיה מילחמה, וכפי שהוכיחה ההיסטוריה, גם מצריים יכולה לחיות פותחת ראשונה. ולא רק לפתוח ילחמה יכולה מצריים, אלא גם לקרוא בה הישגים ממעלה ראשונה.

* "שלא במפורז על פני העולם". פירושו: על עצם קיום מדינת-ישראל עדיין מרחפת סכנה. הכוונה, במיקרה זה, לסכנה במחוף. יחסי-הכוחות אינם מאירים פנים לישראל. היסטוריית האבידות של מילחמת 1973 בישראל לא היתה סוד, ולא נשכחה. סידרה של שתי-שלוש מילחמות התשה ומילחמות-משמש עשויה להתיש את ישראל, שכן אצלנו מדובר בבני-אדם, כמובן, אצלם — בנמלים של סאדאת, נוסח 1973. האינטרס שיש לישראל בשלום גדול, אימתא, מהאינטרס שיש לערבים — ולמצרים — בו, ואם ישראל לא מבינה זאת (דבר שלכאורה מובן מאליו, ולוא רק מתוך התבוננות בממה המדינית, הכלכלית והדמוגרפית), זה עלול לעלות לה ביוקר.

* "ביקשתי להצילם". הישראלים אינם רואים את הכתובת על הקיר. הם חיים בעולם-דימויים דמיוני, ורואים מהירהורי ליבם. עליהם להכיר זוהה למי שנכונים לעשות עימם שלום, שכן, כאמור, לאורך ימים אין שום סיכוי, שיחסי-הכוחות יהיו לטובתם.

* "אנו נותנים להם הזדמנות כזאת". אם אנו, המצרים, יצאנו מדעתנו, ובניגוד לכל הגיון, "ערבי" נכונים להשלים עם ישראל ולפתוח סדק לסיכוי של תקופת-שלום ביחסי שתי המדינות, איננו מטורפים. אבל הישראליים, הדוחים סיכוי זה, אינם מטורפים. הם אידיויטיים. האם הם אינם מבינים, שכישלון השלום פירושו חזרה למילחמות בסיידה?

* "אם לא יהיו נבונים דיים לנצלה, יחמיצוה". הדגש הוא על "יחמיצוה", שכן הנכונות המצרית לשלום היא בבחינת נס שאינו חוזר כל שבע-שמונה שנים, כפי שחזרו ובאו למילחמות מאז 1948, ומי שאינו מנצל נס אינו רק לא-נבון, הוא פושע.

* "כך אומרים לי חושי לגבי הטמון בחיק העתיד". נבואה יתנה לשוטים, אבל אין צורך להיות נביא כדי לקבוע, שהסיכוי היהודי להתחוק יחיסת לערבים קטן מהסיכוי הערבי להתחוק יחיסת ליהודים. זה פועל יוצא של האוכלוסיות הנתונות ושיעורי התרבות הן, יחסי שטח, ויחסי משאבים. יהודי שאינו מבין, שהקמת מדינת ישראל היתה נס היסטורי, שאינו מבין שעל נס יחיד ומיוחד במינו זה צריך להגן כעל שלהבת-נר ברוח, שאינו מבין שעל ביצורו של נס זה צריך לשקוד באופן קונסטרקטיבי — לא להמם בסיידה אינסופית של מילחמות ביוזמה מתחלפת, יהודית וערבית — לא יוכל אלא לטוס את הוד"ר תוהאמי ודומיו, לפתור את הבעיה הדמוגרפית בהטלות עוצר, ולפתור את תכלית ירתת הבעיות באמונה, שאלוהי צבאות היהודים תמיד חזק מאלוהי צבאות האויב. העתק: המוסד, חקר.

במדינה

(המחשך מעמוד 58)

ירושלים, נאשמו ברצח אכזרי שבוצע בשנת 1976. לפי כתב-האישום קשרו ה"שלושה קשר לרצוח את דויד (,פרטושק") פינגר, שגר ברחוב פינסקר 23 בתל-אביב. המטרה המוצהרת של הרצח היתה שוד, אולם בעצם התכוונו להשתמש במעשה הרצח של היהודי, ככרטיס-כניסה לאירגון-החזית-הדמוקרטית.

את המנוח הכירו קודם לכן, כנראה על רקע של יחסים הומוסקסואליים. וכך בערב חמים של יולי 1976. הומונו לבולת את הערב בדרת הקורבן. הם שהו במקום יחד בעיר כשעה שבע. אכלו ושתו וזכו בטלוויזיה. בעוד מארחם מכבד אותם ברמאכל ובמשקה, תכננו השלושה בערבית, שהיתה בלתי-מיובנת למנוח, כיצד ירצו-חווהו נפש.

עם סיום תוכנית הטלוויזיה, בשעה 23.00, התנפלו עליו השלושה. אלגקטי עמד מאחוריו ולחץ על גרנו, זיאר תפס בידיו כדי למנוע את התנגדותו, והשלישי, בגדאלי, תפס, לפי כתב-האישום, ברגליו, כדי להיות בטוחים שאכן מת, לחץ זיאר ברגלו על שפתיו של פינגר במשך שתי דקות. אז, כשהיו בטוחים שהצליחו לממש את זממם, הכניסו את הגוויה למיטבת, וכיסוה בשמיכה. אחר-כך פנו ליטול את השלל. הם נטלו מהדריה את הטלוויזיה, את מכשיר הסטריאו המשוכך לל, מצלמה, שעון-יד ואת ארנק-הכסף של המנוח.

בתאריך מסויים אחרי הרצח נסעו אלני קיטי זיאר לדמשק דרך ירדן. הם נסעו כדי להתגייס לאירגון-החזית-הדמוקרטית. בנאוה היציג את מעשה הגבורה שביצעו, והזכירו כי הם מסוגלים וחפצים להרוג יהודים. בכך הראו כי הם בניס נאמנים לאירגון הסרור. לדברי כתב-האישום הצי טרף כנדאדי, מאוחר יותר, גם הוא לאותו אירגון.

הודאה מפתיעה. השלושה נהפסו רק שנים אחרות אחרי הרצח, והועמדו לדין לפני בית-הדישט המחוזי בתל-אביב, הותבעת דבריה ברלינר בחרום מקרב ארוך ומיגיע על ההודאות שמסרו הנאשמים במיטרתה, ובית-הדישט הקי ציב לשמיעת המישפט שבע ימים ברצי-פות.

כבר בתחילת היום הראשון למישפט הופתעו השופטים והתובעת. שני הנאשמיים הראשונים, אלגקטי זיאר, שהיו מיוצגים על-ידי סניגורים מטעמם, הודו באשמה. איבהים אברעטא, עורך-דין ירושלמי, קם תודה בשם שולחו אלגקטי. אחריו קם גם אמנון שובל והצטרף להרי דאה בשם מרשו, זיאר.

עבירת רצח היא החמורה ביותר בחוק הפלילי. מי שמרושע ברצח אחת דינו — מאסר עולם. אין יוכחו או הקלה בצינוש זהו עונש המוטל אוטומטית מכוח החוק. לכן, לעולם אין נאשמים מודים באשמת רצח, שכן, אין מה להרוניח כהודאה כזו. יתרה מזאת, מאחר שהנאשמים של עברי רת הרצח הם מסובכים, קיימת תמיד תיקוה להוריד את העבירה מרצח להרי גה, או לעשות עיסקה עם התביעה ולהרי ריד את האשמה החמורה, ואז יש מקום ליויכוה ולמיקוח על העונש. שכן, באשמת הריגה יכול השופט לפסוק אפילו מאסר על תנאי בלבד.

השרישי כפר באשמה. כאשר הפי-תיעו השניים את השופטים הדסה בר-ערי, תה, משה טלגם ויעקב דקמי, פנו השופטים לנאשמים ושאלו אותם אם הם מבינים את משמעות מעשיהם. גם הסניגורים הן נבוכים קמצא פנו שוב ללקוחותיהם, ובקישו מהם לחשוב שנית, אולם שני הבחורים הצעירים שישבו חשוקי שפתיים על ספלי-הנאשמים לא הסכימו לזוז מעמי דתם. לבסוף השתכנע בית-הדישט כי אין זה רצונם של השניים, וכי הם מבינים גים את התוצאה שתצמח להם מהודאה כזו. אחרי שביית-הדישט ביקש בכל זאת מהתובעת ברלינר להביא ראיות לאשמתם של השניים, הרשיעו לפי הודאתם, וגזר עליהם את העונש הקבוע בחוק — מאסר עולם.

שני הצעירים שהגיעו בבוקר לבית-הדישט החשודים ברצח, יצאו משם אחרי שעות מעטות בלבד כשהם אסירי עולם. הסניגורים הסבירו לבית-הדישט שלא יכלו בשום אופן לשכנע את כרשיהם לכפור באשמה. גם הם הופתעו מגישה (המחשך בעמוד 58)